

*Неофіційний переклад
Витяг з документу*

Посилання на документ: <http://ec.europa.eu/home-affairs/news/intro/docs/20120209/UA%202nd%20PR%20VLAP%20SWD%202012%2010%20FINAL.pdf>

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ

**Високий представник Європейського Союзу
з питань зовнішньої політики та політики безпеки**

**Брюссель, 9.2.2012
SWD (2012) 10 final**

Спільний робочий документ

Другий звіт щодо виконання Україною плану-дій з візової лібералізації

[...]

3. Політика щодо надання притулку

Приведення законодавства у сфері надання притулку у відповідність з міжнародними (Женевська конвенція 1951 року та Нью-Йоркський протокол) та європейськими стандартами, що становлять собою основу міжнародного захисту (у тому числі додаткові форми захисту), процедурні правила для оцінки заяв на отримання міжнародного захисту, а також прав шукачів статусу біженця та визнаних біженців.

Закон України „Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» від 8 липня 2011 року та Закон України „Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства” від 22-го вересня 2011 року, в значній мірі, надають міцну правову базу для відповідної процедури надання притулку в Україні. Однак, деякі положення, які не відповідають європейським та міжнародним стандартам, потребують негайної оцінки з боку державних органів влади України, аби попередити настання несприятливих наслідків в результаті такого виконання. Зокрема, визначення поняття додаткового захисту повинно бути розширене, оскільки воно є вужчим за європейські стандарти. Існує потреба узгодити закон з європейськими стандартами щодо питань надання процедурних гарантій у випадку отримання відмови в наданні статусу біженця. Крім того, строки подачі апеляцій (п'ять днів) занадто короткі та можуть перешкоджати ефективному використанню права на оскарження рішення. Відповідно до закону, тимчасовий захист може надаватися лише особам, які приїжджають до України з країн, що мають спільний кордон, а це положення суперечить європейським стандартам.

Крім того, хоча Державна міграційна служба України має повноваження приймати рішення щодо надання притулку, ця процедура є не чітко визначеною, і крім того, до цієї процедури залучені інші органи, включаючи Генеральну прокуратуру України, яка має право розглядати рішення ДМС та навіть відмовляти в наданні статусу біженця. Закон України „Про біженців” не містить жодного положення про використання достовірної та оновленої

інформації про країну походження, а це суперечить європейським та міжнародним стандартам.

Існують також деякі труднощі з питань правового регулювання надання медичної допомоги. Сьогодні до шукачів статусу біженця відносяться так само, як і до іноземців, які легально проживають на території України, а тому їм не надається право на безкоштовну медичну допомогу. ДМС обізнана в цій проблемі та планує змінити відповідні правові норми.

Україна повинна також запровадити інші правові норми щодо, зокрема, умов прийому та прав шукачів статусу біженця та визнаних біженців у відповідності до нових вищезазначених законів, та прийняти відповідні підзаконні акти та інструкції для імплементації деяких їх положень. Через деякі реорганізаційні процеси та відсутність кваліфікованих працівників в державних установах у справах біженців, існували значні затримки в розгляді заяв про надання притулку.

Як було зазначено вище, ДМС уповноважена приймати рішення щодо заяв про надання статусу біженця або тимчасового або додаткового захисту. Департамент у справах біженців має особовий склад в кількості 21 співробітник, що є досить обмеженою кількістю, беручи до уваги широку різноманітність завдань, які вони мають виконувати. Кількість співробітників повинна бути значно збільшена.

[...]